

บทที่ 4

การวิเคราะห์ข้อมูลและการอภิปรายผล

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาผลของขิงต่ออาการคลื่นไส้ ชี้อ่อน อาเจียนในผู้ป่วยมะเร็งปากมดลูกที่ได้รับยาเคมีบำบัด ประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ คือ ผู้ป่วยที่ได้รับการวินิจฉัยว่าเป็นมะเร็งปากมดลูกที่มารับยาเคมีบำบัดครั้งที่ 3 และ 4 ณ โรงพยาบาลมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ จังหวัดเชียงใหม่ โดยผู้วิจัยทำการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจงตามคุณสมบัติที่กำหนดไว้ ทำการเก็บข้อมูลในเดือนพฤศจิกายน พ.ศ. 2555 ถึงพฤศจิกายน พ.ศ. 2556 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล แบ่งเป็น 2 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง

ส่วนที่ 2 อาการคลื่นไส้ ชี้อ่อน อาเจียนในแต่ละวันของการได้รับยาเคมีบำบัดระหว่างระยะที่ไม่ได้รับขิง (การให้ยาเคมีบำบัดครั้งที่ 3) และระยะที่ได้รับขิง (การให้ยาเคมีบำบัดครั้งที่ 4)

ส่วนที่ 3 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของอาการคลื่นไส้ ชี้อ่อน อาเจียนในแต่ละวันของการได้รับยาเคมีบำบัดระหว่างระยะที่ไม่ได้รับขิง และระยะที่ได้รับขิง

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างเป็นผู้ป่วยมะเร็งปากมดลูกที่มารับยาเคมีบำบัด จำนวน 9 คน มีอายุระหว่าง 43-57 ปี อายุเฉลี่ย 52.0 ปี ($SD=4.82$) นั้บถือศาสนาพุทธร้อยละ 100 ส่วนใหญ่สถานภาพคู่ร้อยละ 66.7 จบระดับการศึกษาประถมศึกษาร้อยละ 77.8 ไม่ได้ทำงาน/ไม่มีอาชีพร้อยละ 55.6 รายได้ครอบครัวน้อยกว่า 10,000 บาทต่อเดือนร้อยละ 55.6 และใช้สิทธิบัตรทองในการรักษาร้อยละ 100 ดังแสดงในตารางที่ 1

ตารางที่ 1

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามอายุ ศาสนา สถานภาพ ระดับการศึกษา อาชีพ รายได้ของครอบครัว และสิทธิการรักษา (n=9)

ข้อมูล	จำนวน (คน)	ร้อยละ
อายุ		
43	1	11.1
46	1	11.1
49	1	11.1
54	2	22.2
55	3	33.4
57	1	11.1
($\bar{X}$ = 52.0, SD= 4.82, range= 14)		
ศาสนา		
พุทธ	9	100
สถานภาพ		
โสด	1	11.1
คู่	6	66.7
หม้าย	2	22.2
ระดับการศึกษา		
ประถมศึกษา	7	77.8
อาชีวศึกษา (ปวช/ปวส)	2	22.2
อาชีพ		
ค้าขาย	2	22.2
รับจ้าง/ ลูกจ้าง	1	11.1
ไม่ได้ทำงาน/ไม่มีอาชีพ	5	55.6
ธุรกิจส่วนตัว	1	11.1

ข้อมูล	จำนวน (คน)	ร้อยละ
รายได้ครอบครัวต่อเดือน		
ต่ำกว่า 10,000	5	55.6
10,000-20,000	2	22.2
มากกว่า 20,000	2	22.2
สิทธิการรักษา		
บัตรทอง	9	100

กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นผู้ป่วยมะเร็งปากมดลูกในระยะ IVB ร้อยละ 44.5 ได้รับยาเคมีบำบัดสูตรซิสพลาตินร่วมกับยาเคมีบำบัดอื่นๆ ร้อยละ 88.9 และได้รับยาแก้คลื่นไส้ ขย้อน อาเจียนเป็น onsia ร่วมกับ plasil ร้อยละ 66.7 ดังแสดงในตารางที่ 2

ตารางที่ 2

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามระยะของโรค สูตรยาเคมีบำบัด ยาแก้คลื่นไส้ อาเจียนที่ได้รับ (n=9)

ระยะของโรค สูตรยาเคมีบำบัด ยาแก้คลื่นไส้ อาเจียนที่ได้รับ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ระยะของโรค		
IB	3	33.3
IIIIB	2	22.2
IVB	4	44.5
สูตรยาเคมีบำบัด		
ซิสพลาติน และยาเคมีบำบัดอื่นๆ	8	88.9
ยาเคมีบำบัดอื่นๆ	1	11.1
ยาแก้คลื่นไส้ ขย้อน อาเจียนที่ได้รับ		
Onsia	3	33.3
Onsia และ Plasil	6	66.7

ส่วนที่ 2 อาการคลื่นไส้ ขย้อน อาเจียนในแต่ละวันของการได้รับยาเคมีบำบัดระหว่างระยะที่ไม่ได้รับขิงและระยะที่ได้รับขิง

ในวันที่ 1 ของการได้รับยาเคมีบำบัดกลุ่มตัวอย่าง 9 ราย มีอาการคลื่นไส้ 2 ราย เมื่อได้รับขิง ความถี่ลดลงทั้ง 2 ราย ระยะเวลาและความทุกข์ทรมานเพิ่มขึ้น 1 รายและลดลง 1 ราย มีอาการ ชี้นอน 1 รายเมื่อได้รับขิง และอาการอาเจียนหายไป 2 รายเมื่อได้รับขิง ดังแสดงในตารางที่ 3

ตารางที่ 3

อาการคลื่นไส้ ขย้อน และอาเจียนในวันที่ 1 ของการได้รับยาเคมีบำบัดระหว่างระยะที่ไม่ได้รับชิงและระยะที่ได้รับชิง

[illegible]

ตารางที่ 5

อาการคลื่นไส้ ชี้นอน และอาเจียนในวันที่ 3 ของการได้รับยาเคมีบำบัดระหว่างระยะที่ไม่ได้รับชิงและระยะที่ได้รับชิง

[illegible]

ส่วนที่ 3 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของอาการคลื่นไส้ ชี้อ่อน อาเจียนในแต่ละวันของการได้รับยาเคมีบำบัดระหว่างระยะที่ไม่ได้รับซิงและระยะที่ได้รับซิง

เปรียบเทียบค่าเฉลี่ย ความถี่ ระยะเวลา และความทุกข์ทรมานของอาการคลื่นไส้ของผู้ป่วยมะเร็งปากมดลูกที่ได้รับยาเคมีบำบัดระหว่างกลุ่มควบคุมที่ไม่ได้รับซิง กับกลุ่มทดลองที่ได้รับซิง พบว่า ความถี่ ระยะเวลา และความทุกข์ทรมานของอาการคลื่นไส้ไม่ลดลง ดังแสดงในตารางที่ 6

ตารางที่ 6

เปรียบเทียบค่าเฉลี่ย ความถี่ ระยะเวลา และความทุกข์ทรมานของอาการคลื่นไส้ของผู้ป่วยมะเร็งปากมดลูกที่ได้รับยาเคมีบำบัดระหว่างกลุ่มควบคุมที่ไม่ได้รับซิง กับกลุ่มทดลองที่ได้รับซิง (n=9)

อาการคลื่นไส้/วันที่ได้รับเคมีบำบัด	วันที่ 1	วันที่ 2	วันที่ 3
ความถี่ (ครั้ง)			
ไม่ได้รับซิง	0.67	1.11	0.78
ได้รับซิง	0.22	0.22	0.44
Z	-1.41 ^{ns}	-1.63 ^{ns}	-0.82 ^{ns}
ระยะเวลา (นาทีก)			
ไม่ได้รับซิง	0.33	0.67	0.56
ได้รับซิง	0.89	0.89	0.94
Z	-1.00 ^{ns}	0.00 ^{ns}	-0.73 ^{ns}
ความทุกข์ทรมาน			
ไม่ได้รับซิง	0.74	1.46	1.22
ได้รับซิง	0.66	0.52	1.11
Z	-0.45 ^{ns}	-1.60 ^{ns}	-0.36 ^{ns}

^{ns} p > .05

เปรียบเทียบค่าเฉลี่ย ความถี่ และความทุกข์ทรมานของอาการช็อนของผู้ป่วยมะเร็งปากมดลูกที่ได้รับยาเคมีบำบัดระหว่างกลุ่มควบคุมที่ไม่ได้รับชิ่ง กับกลุ่มทดลองที่ได้รับชิ่ง พบว่า ความถี่และความทุกข์ทรมานของอาการช็อนไม่ลดลง ดังแสดงในตารางที่ 7

ตารางที่ 7

เปรียบเทียบค่าเฉลี่ย ความถี่ และความทุกข์ทรมานของอาการช็อนของผู้ป่วยมะเร็งปากมดลูกที่ได้รับยาเคมีบำบัดระหว่างกลุ่มควบคุมที่ไม่ได้รับชิ่ง กับกลุ่มทดลองที่ได้รับชิ่ง (n=9)

อาการช็อน/วันที่ได้รับเคมีบำบัด	วันที่ 1	วันที่ 2	วันที่ 3
ความถี่ (ครั้ง)			
ไม่ได้รับชิ่ง	0.00	0.00	0.11
ได้รับชิ่ง	0.22	0.22	0.22
Z	-1.00 ^{ns}	-1.41 ^{ns}	-0.45 ^{ns}
ความทุกข์ทรมาน			
ไม่ได้รับชิ่ง	0.00	0.00	0.08
ได้รับชิ่ง	0.27	0.18	0.11
Z	-1.00 ^{ns}	-1.41 ^{ns}	0.45 ^{ns}

^{ns}
p > .05

เปรียบเทียบค่าเฉลี่ย ความถี่ ปริมาณ และความทุกข์ทรมานของการอาเจียนของผู้ป่วยมะเร็งปากมดลูกที่ได้รับยาเคมีบำบัดระหว่างกลุ่มควบคุมที่ไม่ได้รับซิง กับกลุ่มทดลองที่ได้รับซิง พบว่า ความถี่ ปริมาณ และความทุกข์ทรมานของการอาเจียนไม่ลดลง ดังแสดงในตารางที่ 8

ตารางที่ 8

เปรียบเทียบค่าเฉลี่ย ความถี่ ปริมาณ และความทุกข์ทรมานของอาการอาเจียนของผู้ป่วยมะเร็งปากมดลูกที่ได้รับยาเคมีบำบัดระหว่างกลุ่มควบคุมที่ไม่ได้รับซิง กับกลุ่มทดลองที่ได้รับซิง (n=9)

อาการอาเจียน/วันที่ได้รับเคมีบำบัด	วันที่ 1	วันที่ 2	วันที่ 3
ความถี่ (ครั้ง)			
ไม่ได้รับซิง	0.33	0.44	0.67
ได้รับซิง	0.00	0.44	0.22
Z	-1.34 ^{ns}	0.00 ^{ns}	-0.38 ^{ns}
ปริมาณ (ซีซี)			
ไม่ได้รับซิง	0.67	0.44	0.44
ได้รับซิง	0.00	2.67	0.56
Z	-1.34 ^{ns}	-0.45 ^{ns}	-0.18 ^{ns}
ความทุกข์ทรมาน			
ไม่ได้รับซิง	0.59	1.24	0.77
ได้รับซิง	0.00	0.68	0.98
Z	-1.34 ^{ns}	-1.00 ^{ns}	0.00 ^{ns}

^{ns} p > .05

การอภิปรายผล

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยกึ่งทดลองแบบกลุ่มเดียววัดก่อนและหลังการทดลอง เพื่อศึกษาผลของซิงต่ออาการคลื่นไส้ ช้อ้น อาเจียนในผู้ป่วยมะเร็งปากมดลูกที่ได้รับยาเคมีบำบัด มีกลุ่มตัวอย่างตามคุณสมบัติดังกล่าวจำนวน 19 ราย แต่ปฏิเสธการเข้าร่วมโครงการวิจัยจำนวน 10 ราย เนื่องจากไม่ชอบรสชาติซิงจำนวน 2 ราย มีอาการคลื่นไส้ อาเจียนมากไม่สามารถรับประทานอะไรได้จำนวน 5 ราย เปลี่ยนแผนการรักษาในการมารับยาเคมีบำบัดชุด 4 จำนวน 3 ราย ดังนั้นในการศึกษาครั้งนี้จึงมี

กลุ่มตัวอย่างจำนวน 9 ราย ผู้วิจัยได้อภิปรายผลการวิจัยตามสมมติฐานของการวิจัย มีรายละเอียดดังนี้

สมมติฐานที่ 1 ค่าเฉลี่ย ความถี่ ระยะเวลา และความทุกข์ทรมานของอาการคลื่นไส้ของผู้ป่วยมะเร็งปากมดลูกที่ได้รับยาเคมีบำบัดหลังการใช้จึงลดลง

จากการศึกษาครั้งนี้พบว่า ค่าเฉลี่ย ความถี่ ระยะเวลา และความทุกข์ทรมานของอาการคลื่นไส้ของผู้ป่วยมะเร็งปากมดลูกที่ได้รับยาเคมีบำบัดหลังการใช้จึงไม่ลดลง

สมมติฐานที่ 2 ค่าเฉลี่ย ความถี่ และความทุกข์ทรมานของอาการช้อ้นของผู้ป่วยมะเร็งปากมดลูกที่ได้รับยาเคมีบำบัดหลังการใช้จึงลดลง

จากการศึกษาครั้งนี้พบว่าค่าเฉลี่ย ความถี่ และความทุกข์ทรมานของอาการช้อ้นของผู้ป่วยมะเร็งปากมดลูกที่ได้รับยาเคมีบำบัดหลังการใช้จึงไม่ลดลง

สมมติฐานที่ 3 ค่าเฉลี่ย ความถี่ ปริมาณ และความทุกข์ทรมานของการอาเจียนของผู้ป่วยมะเร็งปากมดลูกที่ได้รับยาเคมีบำบัดหลังการใช้จึงลดลง

จากการศึกษาครั้งนี้พบว่าค่าเฉลี่ย ความถี่ ปริมาณ และความทุกข์ทรมานของการอาเจียนของผู้ป่วยมะเร็งปากมดลูกที่ได้รับยาเคมีบำบัดหลังการใช้จึงไม่ลดลง

จากการศึกษาเปรียบเทียบกับสมมติฐานข้างต้นสามารถอธิบายผลการศึกษาได้ว่าจึงไม่มีผลต่ออาการคลื่นไส้ ช้อ้น อาเจียนในผู้ป่วยมะเร็งปากมดลูกที่ได้รับยาเคมีบำบัด อาจเนื่องจากกลุ่มตัวอย่างที่ได้ในการวิจัยครั้งนี้มีจำนวนน้อย เมื่อพิจารณาจากกลุ่มตัวอย่างรายบุคคลทั้งกลุ่มตัวอย่างที่เข้าร่วมวิจัยและกลุ่มตัวอย่างที่ปฏิเสธการเข้าร่วมวิจัยพบว่า เมื่อรับประทานยาระงับอาการคลื่นไส้ จะส่งผลให้ความถี่ ระยะเวลา และความทุกข์ทรมานเท่าเดิมหรือลดลง แต่ในกลุ่มตัวอย่างที่มีอาการช้อ้น หรืออาเจียนอยู่แล้วจะหลีกเลี่ยงการรับประทานอาหาร น้ำดื่ม รวมทั้งยังด้วย โดยกลุ่มตัวอย่างที่มีอาการช้อ้น หรืออาเจียนบางรายมีอาการช้อ้น หรืออาเจียนทั้งความถี่ ปริมาณ และความทุกข์ทรมานทั้งลดลง เท่าเดิมและเพิ่มขึ้น แตกต่างกันไป มีรายละเอียดข้อมูลดังนี้

1. จากสมมติฐานข้อที่ 1 ความถี่ ระยะเวลา และความทุกข์ทรมานของอาการคลื่นไส้ของผู้ป่วยมะเร็งปากมดลูกที่ได้รับยาเคมีบำบัดหลังการใช้จึงลดลง แต่จากผลการวิจัยพบว่า

วันที่ 1 ของการได้รับยาเคมีบำบัด กลุ่มตัวอย่างที่ไม่มีอาการคลื่นไส้เลย เมื่อได้รับจึงยังคงไม่มีอาการคลื่นไส้เช่นเดิมมีจำนวน 7 ราย ส่วนจำนวน 2 รายที่มีอาการคลื่นไส้เมื่อได้รับจึงพบว่าความถี่ของอาการคลื่นไส้ลดลง แต่ระยะเวลาการเกิดอาการคลื่นไส้ยาวนานขึ้นส่งผลให้ความทุกข์ทรมานจากอาการคลื่นไส้มากขึ้นจำนวน 1 ราย และอีกรายมีระยะเวลาการเกิดอาการคลื่นไส้เท่าเดิม แต่ความทุกข์ทรมานลดลง

วันที่ 2 ของการได้รับยาเคมีบำบัด กลุ่มตัวอย่างที่ไม่มีอาการคลื่นไส้เลยเมื่อได้รับจึงยังคงไม่มีอาการคลื่นไส้เช่นเดิมจำนวน 6 ราย ส่วนจำนวน 3 รายที่มีอาการคลื่นไส้เมื่อได้รับจึงพบว่า รายที่ 1

มีค่าความถี่ของอาการคลื่นไส้จาก 2 ครั้งลดลงเป็น 0 ครั้ง ในรายที่ 2 และ 3 พบว่าค่าความถี่ของอาการคลื่นไส้ลดลงจาก 4 ครั้งเป็น 1 ครั้ง ส่วนระยะเวลาของอาการคลื่นไส้ในรายที่ยังคงมีอาการดังกล่าว อยู่พบว่าเพิ่มขึ้น 1 ราย และลดลง 1 ราย

วันที่ 3 ของการได้รับยาเคมีบำบัด กลุ่มตัวอย่างที่ไม่มีอาการคลื่นไส้เลย จำนวน 6 ราย เมื่อได้รับซิงยังงคงไม่มีอาการคลื่นไส้เช่นเดิมจำนวน 5 ราย แต่มี 1 รายมีอาการคลื่นไส้ ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่มีอาการคลื่นไส้อยู่แล้วจำนวน 3 ราย พบว่ามีกลุ่มตัวอย่าง 2 รายที่มีความถี่ และระยะเวลาอาการคลื่นไส้ลดลง และกลุ่มตัวอย่าง 1 รายมีความถี่ และระยะเวลาอาการคลื่นไส้เท่าเดิม แต่ความทุกข์ทรมานจากอาการคลื่นไส้ทั้ง 4 รายนั้นลดลง 2 ราย เพิ่มขึ้น 2 ราย

2. ความถี่ ความทุกข์ทรมานของอาการช็อนของผู้ป่วยมะเร็งปากมดลูกที่ได้รับยาเคมีบำบัดหลังการใช้ซิง

วันที่ 1 ของการได้รับยาเคมีบำบัด ในรายที่ไม่มีอาการช็อนเมื่อได้รับซิงพบว่าไม่มีอาการช็อนเหมือนเดิมจำนวน 8 ราย แต่มี 1 รายที่มีอาการช็อนเมื่อได้รับซิงส่งผลให้มีความทุกข์ทรมานจากอาการช็อนในกลุ่มตัวอย่างรายนี้เพิ่มขึ้น

วันที่ 2 ของการได้รับยาเคมีบำบัด ในรายที่ไม่มีอาการช็อนเมื่อได้รับซิงพบว่าไม่มีอาการช็อนเหมือนเดิมจำนวน 7 ราย แต่มี 2 รายที่มีอาการช็อนเมื่อได้รับซิงส่งผลให้มีความทุกข์ทรมานจากอาการช็อนในกลุ่มตัวอย่างรายนี้เพิ่มขึ้น

วันที่ 3 ของการได้รับยาเคมีบำบัด กลุ่มตัวอย่างที่ไม่มีอาการช็อนเลยจำนวน 8 ราย เมื่อได้รับซิงยังงคงไม่มีอาการช็อนเช่นเดิมจำนวน 8 ราย ส่วนอีก 1 รายมีความถี่ ร่วมกับอาการทุกข์ทรมานจากอาการช็อนเพิ่มขึ้น ส่วนกลุ่มตัวอย่าง 1 รายที่มีความถี่ และความทุกข์ทรมานจากอาการช็อนเดิมเมื่อได้รับซิงพบว่าความถี่ และความทุกข์ทรมานจากอาการช็อนหายไป

3. ความถี่ ปริมาณและความทุกข์ทรมานของการอาเจียนของผู้ป่วยมะเร็งปากมดลูกที่ได้รับยาเคมีบำบัดหลังการใช้ซิง

วันที่ 1 ของการได้รับยาเคมีบำบัด กลุ่มตัวอย่างที่ไม่มีอาการอาเจียนเมื่อได้รับซิงพบว่าไม่มีอาการอาเจียนเหมือนเดิมจำนวน 7 ราย แต่ในกลุ่มตัวอย่างที่มีอาการอาเจียนจำนวน 2 รายเมื่อได้รับซิงพบว่าความถี่ และปริมาณของอาการอาเจียนหายไป ส่งผลให้ความทุกข์ทรมานจากอาการอาเจียนหายไปด้วยทั้ง 2 ราย

วันที่ 2 ของการได้รับยาเคมีบำบัด กลุ่มตัวอย่างที่ไม่มีอาการอาเจียนเมื่อได้รับซิงพบว่าไม่มีอาการอาเจียนเหมือนเดิมจำนวน 7 ราย แต่ในกลุ่มตัวอย่างที่มีอาการอาเจียนจำนวน 2 รายเมื่อได้รับซิงพบว่าความถี่ และปริมาณของอาการอาเจียนหายไป 1 ราย ส่งผลให้ความทุกข์ทรมานจากอาการอาเจียนหายไป แต่อีก 1 รายพบว่าทั้งความถี่ และปริมาณ เพิ่มขึ้นแต่ความทุกข์ทรมานเท่าเดิม

วันที่ 3 ของการได้รับยาเคมีบำบัด กลุ่มตัวอย่างที่ไม่มีอาการอาเจียนจำนวน 7 ราย เมื่อได้รับ จึงพบว่าไม่มีอาการอาเจียนเหมือนเดิมจำนวน 5 ราย อีก 2 รายมีความถี่ของอาการอาเจียน 1 ครั้ง ส่วนกลุ่มตัวอย่างจำนวน 2 รายที่มีอาการอาเจียน เมื่อได้รับจึงพบว่าทั้งความถี่ ปริมาณ และความทุกข์ทรมานจากอาการอาเจียนหายไปทั้ง 2 ราย

จากการศึกษาถึงผลของซิงต้ออาการคลื่นไส้ ขย้อน อาเจียนในผู้ป่วยมะเร็งปากมดลูกที่ได้รับ ยาเคมีบำบัด เมื่อจำแนกเป็นรายบุคคล และวันที่ได้รับยาเคมีบำบัด สามารถอธิบายผลการศึกษาดังนี้ ซิงต้ออาการคลื่นไส้ในผู้ป่วยมะเร็งปากมดลูกที่ได้รับยาเคมีบำบัดในวันที่ 1 และ 2 โดยไม่ทำให้เกิดอาการคลื่นไส้ในกลุ่มตัวอย่างที่ไม่มีอาการคลื่นไส้อยู่แล้ว และมีผลให้ความถี่ของอาการคลื่นไส้ลดลงในรายที่มีอาการคลื่นไส้มาก่อน ส่วนวันที่ 3 ของการได้รับยาเคมีบำบัดซิงต้อไม่มีผลต่อความถี่ของอาการคลื่นไส้ ด้านผลของซิงต้ออาการขย้อนในผู้ป่วยมะเร็งปากมดลูกที่ได้รับยาเคมีบำบัด พบว่าความถี่ของอาการขย้อนไม่ลดลง แต่ในกลุ่มตัวอย่างที่มีอาการขย้อนอยู่แล้วพบว่าซิงต้อทำให้ความทุกข์ทรมานจากอาการขย้อนลดลง และด้านผลของซิงต้ออาการอาเจียนในผู้ป่วยมะเร็งปากมดลูกที่ได้รับยาเคมีบำบัดในวันที่ 1 พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่ไม่มีอาการอาเจียนเมื่อได้รับจึงพบว่าไม่มีอาการอาเจียนเหมือนเดิม แต่ในกลุ่มตัวอย่างที่มีอาการอาเจียนเมื่อได้รับจึงพบว่าความถี่ ปริมาณ และความทุกข์ทรมานจากอาการอาเจียนหายไป แต่วันที่ 2 และ 3 ของการได้รับยาเคมี ซิงต้อไม่มีผลต่อการลดลงของอาการอาเจียน

จากการอภิปรายผลการศึกษารายบุคคลจะพบว่าผลการที่ผลของซิงต้ออาการคลื่นไส้ ขย้อน อาเจียนในผู้ป่วยมะเร็งปากมดลูกที่ได้รับยาเคมีบำบัดไม่ลดลง เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ไม่มีอาการดังกล่าวอยู่แล้วในช่วงของการให้ยาเคมีบำบัดครั้งที่ 3 (กลุ่มควบคุม) และเมื่อได้รับซิงต้อในการให้ยาเคมีบำบัดครั้งที่ 4 (กลุ่มทดลอง) อาการคลื่นไส้ ขย้อน อาเจียนในผู้ป่วยมะเร็งปากมดลูกที่ได้รับยาเคมีบำบัดยังคงไม่มีเช่นเดิม ทำให้ผลของซิงต้ออาการคลื่นไส้ ขย้อน อาเจียนในผู้ป่วยมะเร็งปากมดลูกที่ได้รับยาเคมีบำบัดไม่ลดลง ทั้งนี้เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างได้รับยาแก้คลื่นไส้ ขย้อน อาเจียนร่วมกับการให้ยาเคมีบำบัดในครั้งที่ 3 และ 4 โดยได้รับยา onsia จำนวน 3 ราย (ร้อยละ 33.3) และได้รับยา onsia และ plasil จำนวน 6 ราย (ร้อยละ 66.7) ซึ่งยาดังกล่าวทำหน้าที่ยับยั้งการจับกันระหว่างซีโรโตนินและตัวรับซีโรโตนินในกลไกการเกิดอาการคลื่นไส้อาเจียน (เอ๋อมแข สุขประเสริฐ, 2554) จึงทำให้กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ไม่มีอาการดังกล่าว ส่วนในรายที่มีอาการคลื่นไส้ อาเจียนนั้นผลของซิงต้ออาการดังกล่าวลดลงในวันที่ 1 ของการให้ยาเคมีบำบัด ส่วนอาการขย้อนพบว่าความทุกข์ทรมานต่ออาการดังกล่าวลดลง แต่เนื่องจากขนาดของกลุ่มตัวอย่างที่ไม่มากอาจเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้การทดสอบทางสถิติไม่พบความแตกต่างที่ชัดเจน รวมทั้งความถี่ของอาการอาเจียนนอกจากจะเกิดจากฤทธิ์ของยาเคมีบำบัดและสิ่งเร้าที่เกี่ยวข้องกับการได้รับเคมีบำบัดแล้ว ยังขึ้นอยู่กับปริมาณอาหารที่มีอยู่ในกระเพาะอาหารและการหดตัวของกล้ามเนื้อกระบังลมด้วย (พวงทอง ไกรพิบูลย์, 2556) โดย

กลุ่มตัวอย่างในการศึกษาครั้งนี้รวมทั้งกลุ่มตัวอย่างที่ปฏิเสธเข้าร่วมการวิจัยได้ให้ข้อมูลเพิ่มเติมว่าในระหว่างได้รับยาเคมีบำบัดเมื่อมีอาการอาเจียน แล้วงดรับประทานอาหาร เครื่องดื่มทุกอย่าง นอน หรืออยู่นิ่งๆ เพื่อไม่กระตุ้นให้ระบบทางเดินอาหารเคลื่อนไหวจะทำให้ไม่เกิดอาการอาเจียนเพิ่มขึ้น ดังนั้น การรับประทานจึงน่าจะเหมาะสำหรับผู้ที่มีการคลื่นไส้ แต่ยังไม่มีการขย้อน หรืออาเจียน และน่าจะได้ผลดีในช่วงวันแรกของการได้รับยาเคมีบำบัดซึ่งผู้ป่วยยังไม่มีอาการดังกล่าวมากนัก

PAYAP UNIVERSITY